

Chương 29

Ánh đèn sáng xua đi tất cả bóng tối, tiếng chìa lách cách vang lên trong phòng, vài tiếng động thanh thúy, cởi giày, cởi áo khoác tùy tiện ném nó lên ghế, sau đó mới nhận ra trên ghế sofa có một chiếc áo khoác màu đen để đó.

Hai mắt lóe sáng giật mình, hôm nay quản gia xin phép nghỉ, cả căn phòng chưa được quét dọn. Nhận ra điều đó, hàng lông mày của anh nhăn lại, đem tây trang để sang bên, xoay người bước vào bếp. Ánh đèn chiếu sáng toàn bộ tủ lạnh, cũng khiến cho anh thấy rõ bên trong không có gì cả, chiếc hộp đồ ăn quen thuộc cũng biến mất, cũng không có nước lọc cho anh mỗi ngày, chỉ có khí lạnh không ngừng phả vào mặt anh.

Căn phòng bếp yên tĩnh thoang thoảng một mùi khó ngửi, đôi mắt liếc sang thùng rác, có canh cặn thịt thừa mấy bữa tối trước anh ăn còn sót lại, lâu ngày sinh ra mùi hôi.

Mặt âm trầm tắt đèn, bước tới điện thoại bên phòng khách, gọi cho thư kí: “Đòi quản gia, tìm người mới, tiền lương trả gấp đôi.”

Không để cho thư kí có cơ hội hỏi, anh liền cúp điện thoại, đôi môi mỏng nhìn trên bàn bừa bãi liền mím chặt, tay nới lỏng cà vạt bước lên lầu. Hai tay gõ lên bàn phím, bỗng nhiên hai mắt trở nên u lỉnh, hai tay mất không chế giữ lấy nơi bụng, toàn tâm đau đớn giống như muốn xé nát đầu óc anh ra làm hai.

Di động kêu chấn động, khiến cho gương mặt lo lắng của anh xuất hiện vẻ buồn bực, nhìn thấy tên hiện lên trên màn hình sắc mặt có chút chuyển biến tốt.

“Hằng, em vừa rồi đi shopping có thấy hai túi xách, nhưng không biết nên mua cái nào, anh giúp em chọn đi là LV hay Chanel?”

Mồ hôi lạnh túa ra nhỏ xuống bên cổ áo, giọng nữ dịu dàng lúc này lại trở nên thật chói tai và phiền lòng. Đôi mắt lạnh thiếu đi kiên nhẫn, hít sâu kiểm chế cơn đau, trầm giọng yếu ớt nói. “Tùy em, nếu thích cả hai thì mua đi, thẻ bạch kim vẫn còn tiền.”

“Hằng, em không phải cần tiền của anh.”

Trong giọng nói của Mẫn Tiệp có vẻ bất mãn, ngữ điệu nũng nịu mong đợi người khác dỗ dành, nhưng cơn đau dạ dày đánh ập tới, môi Kỷ Mạch Hằng tái nhợt, hai tay siết chặt điện thoại. “Anh biết, anh còn có chuyện, không nói nữa.”

Vội vã cúp điện thoại, không để tâm đến điện thoại lại vang lên, nhét vào cạnh bàn, cơ thể cao lớn ngồi trên ghế xoay chịu đựng cơn đau, bước nhanh vào phòng ngủ cách vách.

“Thuốc bao tử em để ở trong tủ quần áo ngăn thứ hai, lúc đau anh nhớ uống biết chưa?”

Cơ thể theo phản xạ nhớ đến giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, bàn tay anh đưa vào trong hộc tủ, chạm vào là chiếc hộp giấy lạnh lẽo. Lòng cảm thấy may mắn, gương mặt nhăn lại cố gắng nuốt viên thuốc vào, sau đó chậm rãi hòa hoãn, cơn đau bị áp chế, cả bóng người cao ngất tựa vào đầu giường.

Trong căn phòng tối đen, anh thả lỏng bản thân buông đi những mệt nhọc trong mấy ngày qua. Anh không biết mình có ngủ quên mất không, khi dưới lầu truyền tới động tĩnh lông mày nhíu lại, trong đôi mắt có vẻ né tránh, đợi sự mệt mỏi lui đi chỉ còn vẻ lạnh lùng.

Khi anh vừa bước xuống cầu thang thì một bóng người mềm mại đập vào mắt, không phải ai khác chính là Mẫn Tiệp đang vội vã đi tới, trong tay của cô còn cầm hai chiếc túi giấy, bên trong chắc là chứa những chiếc túi mà hồi nãy cô hỏi anh. Thì ra trước khi tới đây, cô không quên mua những chiếc túi mình muốn.

“Hằng, sao anh lại cúp ngang điện thoại của em, anh làm như thế không biết rất bất lịch sự sao?”

Giọng nói chát vắn của Mẫn Tiệp có chút bén nhọn, gương mặt nhỏ nhắn là ủy khuất vô hạn, đôi mắt phủ một lớp sương ướt át, dưới ánh đèn dung nhan động lòng người. Nhưng không hiểu sao, anh lại bất chợt cảm thấy phiền phức.

Trước đây, cô thật yếu ớt từng được anh bảo hộ trong lòng bàn tay. Bây giờ nhìn vào trong mắt, cô lại là sự ràng buộc, những dây dưa phiền toái. Những gì của thời niên thiếu đã bị năm tháng xóa đi, ba năm sau, anh bắt đầu chán ghét cách giả vờ khóc sụt mướt thế này. Cho dù là người con gái anh yêu, anh cũng không thể tái sinh loại tình cảm tiếc thương, cô yếu ớt thì anh phải nhường nhưng anh không muốn cứ nhường rồi lại nhường.

Đầu anh lóe lên gương mặt cùng với nụ cười rạng rỡ, trước mắt anh, cô chưa từng khóc, trừ lần cuối cùng bị anh làm cho tổn thương rất sâu. Rất sâu?

Đề tay lên ngực tự hỏi cũng không tìm ra đáp án chính xác. Dù ở trong thang máy, hay trong bếp, hai tay bị cửa đút, bị những lời nói vô tình của anh làm cho thương tổn, cô đều mạnh mẽ, không yếu đuối như Mẫn Tiệp, chính vì thế cảm giác tội lỗi trong anh mới nhẹ bớt đi sao?

Khi anh lấy lại tinh thần, Mẫn Tiệp đã ngồi trên ghế sofa, đặc ý nhìn những món chiến lợi phẩm hôm nay cô thu được bày ra trước mặt anh, vẻ bi ai đã biến mất, chẳng lẽ vì phát hiện trong này không có phụ nữ khác sao?

Môi cong lên tự giễu, anh im lặng làm người nghe của cô, nghe cô tán dương mấy chiếc túi mấy vụn, trong kí ức của anh, cô gái đó chưa từng đòi hỏi anh một món quà gì.

Mẫn Tiệp chột buông chiếc túi trong tay ra, nhẹ nhàng ngồi xuống kéo tay Kỷ Mạch Hằng, làm nũng nói: “Hằng, anh giúp em làm kim thẻ vô hạn ngay đi. Hôm nay em đi dạo phố với Trương tiểu thư, bạn trai cô ấy tặng cô ấy chiếc

kim thể, chắc là muốn ở trước mặt em khỏe mẽ, nói gì mà cả đời, em tức chết đi được.”

“Hằng, anh đừng hiểu lầm, em không phải vì tiền của anh. Chỉ là không muốn cái cô Trương tiểu thư lấy anh ra so sánh, nói thế nào, anh cũng là Thiếu Tổng của Kỹ thị, là chồng tương lai của em, sao có thể để đám nhà giàu mới nổi kia sỉ nhục chứ.”

“Không cần? Đúng vậy, anh tự cho mình kiêu ngạo, chưa bao giờ để người khác giẫm lên, làm sao cần một người con gái đi lấy lại tự tôn cho anh.”

“Mẫn tiểu thư một năm trước có cùng tôi kí hợp đồng, chỉ cần tôi đồng ý cho Kỹ Thị một quầy kinh doanh trong Bá Tước ở khu thị trường nội địa thì cô ấy sẽ cam nguyện trở thành người phát ngôn của Bá Tước tại thị trường Trung Quốc, cô ấy không nói cho Kỹ Thiếu có lẽ vì sợ Kỹ Thiếu bận tâm, lo sợ mất mặt mũi?” Mẫn Tiệp nói gì anh cũng không nghe, trong đầu, chỉ có lời của Kỹ Nguyệt Hân và ông Piaget, niềm tin vững chắc nay lại lung lay.

Cô gái đó còn làm bao nhiêu chuyện mà anh không biết nữa?

Bàn tay trắng đặt lên gương mặt tuần tú, đôi môi mỏng âm áp mềm mại, cô rất quen với những kiểu mơn trớn dụ hoặc thế này, cùng anh chơi đùa. Đôi mắt đen sâu thẳm sụp xuống, nhìn gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia, anh lại không vì sự nhiệt tình của Mẫn Tiệp mà nổi lên chút xúc động, chỉ ngồi trên ghế mặc cô biến đổi cách hôn anh.

Anh có từng hôn cô gái đó không? Suy nghĩ dờn xuống nơi sâu thẳm trong kí ức, anh không nhớ nơi nào. Chỉ biết lúc đó anh không tỉnh táo, anh hôn cô khiến cô kinh ngạc run rẩy, cô cũng không đáp trả, động tác cứng nhắc buộc anh phải từng bước từng bước dạy cô. Đó là lần đầu tiên cũng là duy nhất.

Sau đó cô bước vào giới giải trí, anh không chạm vào cô, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô cũng không, nhưng không dứt khoát đuổi cô tránh xa khỏi anh. Anh không yêu cô, ngay từ khi bắt đầu anh đã nhìn thấy rõ sự thật này, bởi vì trong lòng anh đã bị người con gái trước mặt lấp đầy, không thể chứa bất cứ ai.

Khi ấy anh hai mươi tuổi, người con gái trước mắt đã dâng cho anh lần đầu tiên, cô bật khóc đến đỏ cả mũi.

Anh ôm chặt lấy cô, hứa hẹn: “Tiệp, cả đời này anh sẽ chăm sóc em.”

Sau đó cô ra đi. Khi xí nghiệp của anh gặp phải khó khăn, cô không nói tiếng nào bỏ đi, ngay sau đó, cô gái kia bước vào thế giới của anh, nhưng không cách nào phá vỡ tảng băng nơi trái tim anh, chỉ vì trừ người con gái trước mắt anh đã không còn nhìn thấy ai.

Khi ngón tay nhỏ nhắn chạm đến hàng nút áo sơ mi thì anh chợt ngăn Mẫn Tiệp lại, đẩy cô ta lui ra, đứng dậy khỏi ghế salon tựa như đang trốn tránh thứ gì đó. Anh đi tới trước bàn ăn, cầm lấy ly nước lạnh hôm qua ngửa đầu uống cạn, dùng nó để xua đi mọi phiền não.

“Hằng, anh làm sao vậy?”

Cơ thể mềm mại từ phía sau áp chặt vào lưng anh, thân mật lại ủy khuất hỏi thăm khiến anh thâm mệt mỏi, đặt cốc nước để lại trên bàn, đẩy cánh tay nhỏ bé đang vòng lấy thắt lưng, xoay người, gương mặt đăm đăm mang theo vẻ nhu hòa: “Chủ Tịch Mẫn không cho phép em ra đêm bên ngoài, em nên về nhà sớm đi.”

Mẫn Tiệp như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu, vẻ dịu dàng biến mất, ánh mắt hoài nghi lướt nhìn gương mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Kỷ Mạch Hằng, mày nhíu lại, nhưng không thể phát hiện vẻ hờ hững mà anh đang che giấu, vẻ mặt thả lỏng, mỉm cười ôm lấy tay anh, dịu dàng nói: “Hằng, anh chỉ cần nói ba em cho chúng ta kết hôn sớm một chút, như vậy chúng ta lại có thể ở bên nhau.”

Kết hôn, cùng Mẫn Tiệp kết hôn. Đây là hạnh phúc mà anh khao khát nhất, nhưng bây giờ khi cô chủ động nhắc, trong tâm anh lại dậy sóng, bình tĩnh nói. “Chuyện kết hôn phải hỏi qua cha mẹ anh, chúng ta còn trẻ như vậy, không cần phải vội.”

Thấy vẻ mặt Mẫn Tiệp biến sắc nhưng không phản bác lại, anh lại có một loại khoái cảm khi trả thù được. Những lời này là ba năm trước đây, cô cự tuyệt lời cầu hôn nói ra. Lúc này, anh lặp lại nguyên câu, nét mặt của cô so với anh không hề kém.

“Sắp mười giờ rồi, không về, Chủ tịch Mẫn sẽ không vui.”

Anh thiện ý nhắc cô, sắc mặt Mẫn Tiệp cứng đờ, oán giận trừng mắt nhìn anh một cái, chân mang giày cao gót đi về phía phòng khách, tiếng giày cao gót chói tai chạm vào sàn khiến anh không vui nhíu mày lại.

Trong nhà, anh thích mang dép nhưng Mẫn Tiệp lại thích mang giày cao gót. Cô nói, mang nó mới sang trọng, cô cũng không hỏi anh có thích hay không làm trái lại với thói quen cuộc sống của anh.

“Vây em đi trước, ngày mai em tới công ty tìm anh.”

Cô có chút không vui, từ cách đóng cửa là có thể thấy được. Anh chỉ nhíu mày, ánh mắt đảo qua căn phòng rộng rãi, đi về phía phòng khách ngồi trên ghế, mở tivi. Kênh giải trí vẫn còn đang nói về tin tức của Mẫn Nhu. Trên màn hình, là hình ảnh cô đang được nhân viên bảo vệ đi về phía lối đi, dưới màn hình còn có tựa đề lớn: “Diễn viên điện ảnh nổi tiếng vì yêu mà tạm biệt điện ảnh, cam chịu làm hiền thê giúp chồng dạy con.”

“Theo những nguồn tin cho biết, người yêu của Mẫn Nhu có thể là vị quan chức trẻ tuổi nào đó của thành phố A, hai người đã bước tới giai đoạn chuẩn bị kết hôn. Bây giờ, chúng ta cùng chúc phúc cho Mẫn Nhu, hi vọng cô ấy có thể tìm được hạnh phúc của mình.” Phát thanh viên sinh động nói.

Trong đôi mắt lạnh lùng của anh lóe lên tia lạnh, gờ tay đổi kênh nhưng trong đầu là giọng nói chân thành của cô yêu cầu đám phóng viên đừng quấy rầy cuộc sống của cô.

Hạnh phúc? Người đàn ông cười nói nhã nhặn, thâm sâu bất lộ thật sự là hạnh phúc của cô sao? Hay như Mẫn Tiệp nói, cô chỉ muốn mượn anh ta để bảo vệ tự tôn của bản thân? Nếu quả thật như thế, tại sao đêm đó, trên đường lớn, hình ảnh cô nhón chân hôn người đàn ông đó khiến anh tức giận, không phải nói là anh không quan tâm cô sao? Tại sao, khi thấy người đàn ông khác hôn cô anh lại không thoải mái? Người anh yêu nhất là Mẫn Tiệp, đó là điều anh biết rõ, nhưng không biết từ khi nào nó đã trở nên phai mờ không còn sức thuyết phục.

Trên gương mặt tuấn tú đượm vẻ buồn bã, ngón tay giữ lấy nếp uốn nơi mi tâm, tắt tivi nằm ngửa trên ghế sofa. Hai mắt mông lung nhìn đèn thủy tinh treo trên cao, bỗng nhiên anh nở nụ cười chế giễu, anh muốn gì, vì sao, chính anh cũng không rõ lắm.

Căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng đồng hồ quả lắc kêu, cùng tiếng hít thở nhẹ, trong thế giới cô đơn chật hẹp của anh, trong bóng đêm này anh mới hiểu một điều: Một người không đáng sợ, đáng sợ là thói quen của một người.

“Bà xã, câu tối qua em nói anh không nghe rõ, em nói lại lần nữa được không?”

Sáng sớm, Lục Thiếu Phàm đã hôn nhẹ lên người cô, cô từ từ mở mắt ra, nơi vành tai là cánh môi mềm mại đang gặm cắn. Trong ý thức mơ hồ, cô nghe tiếng anh thân mật dụ dỗ. Nút áo ngủ không biết từ khi nào đã mở ra, cơ thể nhỏ nhắn duyên dáng phơi trần trong không khí, Mẫn Nhu cuống quýt kéo chăn, che kín cơ thể, nổi giận nhìn vẻ mặt vô tội của Lục Thiếu Phàm, hai mắt nhìn sang giường bệnh cách vách bên kia, giận dữ nói: “Lục Thiếu Phàm, sao anh không về giường mình ngủ.”

“Một người ngủ rất lạnh, hai người mới ấm.” Anh cười đến xuân phong đắc ý, giọng nói nghiêm túc, hàng lông mi dài, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng nơi ngực đang bị cô dùng chăn che lại, Mẫn Nhu có thể cảm thấy một đôi bàn tay xấu xa đang chạy dọc theo người cô.

“Bà xã, em nói lại ba chữ kia lần nữa đi, anh muốn nghe.” Lục Thiếu Phàm như một đứa trẻ không được cho kẹo, đầu chôn vào tóc cô, cánh môi dính vào cổ cô nhẹ nhàng cắn hôn, và đang có xu hướng tiến về trước.

Mẫn Nhu bối rối muốn đẩy Lục Thiếu Phàm ra, nhưng lại chú ý đến vết thương nơi ngực không dám dùng lực quá mạnh sợ làm đau anh. Mãi đến khi anh dùng sức ôm chặt cô, nhận thấy được phản ứng khác người trên cơ thể anh, Mẫn Nhu xấu hổ đỏ mặt, không thể tin được điều mình vừa nhận ra.

“Lục... Lục Thiếu Phàm... anh... Mau buông ra, anh còn chưa khỏe, mẹ đã dặn không được làm loạn.”

“A.” - Trên môi là nụ hôn của Lục Thiếu Phàm, giọng cười của anh có chút khàn, hơi thở nóng như lửa phả vào gò má cô như cánh chim lướt qua, cảm giác thật ngứa ngáy.

“Vậy thì đừng nói cho mẹ biết.”

Mẫn Nhu rúc người lại, đẩy bàn tay xấu xa của Lục Thiếu Phàm ra, lui ra sau. Khi lưng chạm đến vách tường thì hai mắt mở to, khẩn trương nhìn người đàn ông đang hôn lên môi cô, bản thân cô thì không biết làm sao. Bàn tay to ở dưới lập tức kéo áo ngủ của cô ném sang một bên. Mẫn Nhu muốn ngăn lại, cánh tay trắng nõn vừa vươn ra khỏi chặn lại bắt gặp ánh mắt chăm chú của sói ta, ngay tức khắc sợ hãi chui vào chặn, giống như sợ sói ta ăn sạch tiểu bạch thỏ, cảnh giác đề phòng Lục Thiếu Phàm.

“Lục Thiếu Phàm, cơ thể anh vẫn chưa khỏe hẳn, lần sau rồi hãy tính.”

Cô muốn thương lượng với anh, nhưng anh không để cho cô có đường lui, môi cong lên xấu xa, nụ cười trên mặt càng lúc càng sâu, cánh tay dài mở ra, giữ chặt eo cô, lật người một cái, tim Mẫn Nhu đập lúc nhanh lúc chậm, lúc sau phát hiện mình ngồi trên người Lục Thiếu Phàm. Chiếc chặn đáng thương khẽ động, làm thế nào cũng không che được xuân sắc trước ngực, cánh tay trắng nõn đành che lấy, dáng người hoàn mỹ như ẩn như hiện, hai gò má ửng đỏ, lông mi dày rung lên, gợi cảm mà thẹn thùng như thiếu nữ. Cô chính là nữ thần đầu độc anh, khiến cho anh mê muội.

“Bà xã, em thích như vậy sao?”

Móng tay đã được cắt ngắn sạch sẽ mượt mà, đầu ngón tay lướt chiếc cằm nhỏ xinh của cô, sau đó hất mái tóc đang rũ bên má ra sau tai, hai mắt thưởng thức dáng vẻ xinh đẹp, ngẩng đầu lên hôn nhẹ cánh môi đỏ ửng kiêu diễm của cô. Hai người tâm ý tương thông, ngọn lửa kích tình của họ nhanh chóng cháy lan thiêu cả đồng cỏ, chỉ cần nhóm lên chút lửa đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát.